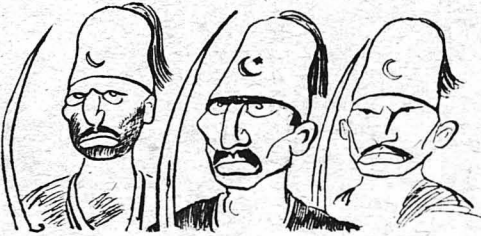

μπούνηξε από κραυγές.

— Ντοση μωρέ, ασσκινλάρ, κιοπέπ - κιοπόγλου ! Γκεμπέρ - μπρέ ! Ύντεζίλ !...

Καί ορίχτηκαν νά τόν ξεοχίσουν, μα έπενέβη ό Πασσάς :
— Μή τόν οχοτώνετε ! Δέστε τόν μοναχά και κάμετέ τον, βει θά διατάξω.

Τού κλειδώσαν μια μπάλα ουδερόνια στά πόδια και τόν

"Ένα άποσπασμα στρατού γιά νά τόν συνοδεύου.

έστειλαν όζω στά χωράφια νά δουλεύη, ένώ Ένας Γενίταρσος τόν έδεχνε, κάθε στιγμή, με Έναν βούροδοπλα χονδρόν και συρματένιον...

Περύσαν άρχετες άκόμα μέρες, Κι' ό Πασσάς διάταξε νά τόν φέρουν έμπροστά του. Τριζόνταν τά κόκκαλά του, από τήν άδυναμία του.

— Έ, έβαλες μυαλό, μωρέ ;

— Έβαλα.

— Γιατί τό έχαμες αυτό, μωρέ ;

— Να σου πώ, Πασσά μου, τήν αλήθεια. Έγώ ήμουν, καθώς ξέρεις, Χριστιανός και τούρκουφα. Έκαμα δετι μπόρεσα ν' άγιάσω, μα ό Θεός δέν μ' ήθελε. Πήγα άπ' εδώ, πήγ' άπ' εκεί νά με παιδέψουν, όλοι μ' έδιωχναν. Έκαμα κ' έγώ στά φέδικα, πώς πίστεφα στό Κοράντι, γιά νά σ'ν δώσω, νά με βρασιόνης άφορηή και μπήλω και άγιάσω έτσι !... Άπ' τό Θεό τάχα ή άγιοσύνη μου, Πασσά μου, και στά χέρια σου !...

— Άμ' τό κατάλαβα έγώ αυτό, τού είπεν ό Πασσάς, μα δέν θά σου γενή ή χάρι ! Για τιμωρία σου, θ - σ' άφίσω νά πεθάνης οάν χαμένος άνθρωπος και ούτε οι Τούρκοι νά σέ θέλουν πετά, ούτε οι Χριστιανοί, ούτε ό Χριστός, ούτε ό Μωχαμέτης !...

Και διάταξε νά τόν άφίσουνε έλευθερό και μια συνοδεία στρατιωτών, νά τόν οδηγήσι εις τό χωριό του, γιά νά μη τόν κακοποιήσουνε οι Τούρκοι, καθάλλα σ' ένα άλογο.

— Στό όρδο, έχει κοντά στή Μεσογέφυρα, νά κ' εχόταν, πηγαίνοντας στά Γιάννενα και τολιμένους με μια γούνα, άπάνω εις τό κουδουνάτο μουλαρίκι του, ό Παπ - αμελέσπος (Παπά - Μελέτιο τόν λέγανε) και οταυροκοπήθηκε, βλέποντας τήν άπροδόκητη τήν συνοδεία ! Φοβισμένος, — ούτε τό διάβολο νά ιδής, ούτε τό σταυρό σου νά κάρης, όταν συναντās άοκρη τούρκικο στό όρδο, — οάν είδε Τούρκους στρατιώτες και στήν μέση τόν δις άπαργνητήν, θέλπος νά ξεκοψή, μα ό Γραμμένος τόν έφώναξε :

— Άγιε πατέρα ! Άγιε πατέρα ! Στάσου μια στιγμή ! Τώρα σίγουρα θά έδώ άγίαση !...

— Πορεύθηναι, τέκνον μου, τού Κυρίου τήν όδόν και ό Θεός μαζί σου, τού είπε διαφορύνενα ό τερεβός, θέλοντας νά μνη έκτεθή και νά ξεφύγη !... (ούτε τόν διάβολο, είπαμε, νά ιδής, ούτε και τόν σταυρό σου νά κάρης).

— Όχι ! Όχι ! Για κότταξε εδώ ! Εδλόγησον νά κάμω και κανένα θαύμα !...

— Έ, τώρα τί θαύματα νά κάρης έδώ στήν έρημιά !...

— Μά ! Στάσου νά δοκιμάσουμε λιγάκι ! Μά πού έτνυχς και σό μπροστά !...

Οι στρατιώται έσταθήκαν, περιέριχοι κ' αυτοί νά ιδούν.

— Δέν είνε τόπος εδώ γιά θαύματα, ενλόγημένε μου !

— Τά θαύμα ιτα γίνονται, πάτερ, παντού γιά οτάοσον νά ιδούμε !

Και έστράφη γύρω του, νά ιδή, πού νά θαυματουργήσιν.

— Νά, τού είπεν ό επί κεφαλής τού άποσπάματος τσαούσης, Σάν μπωρής, κάμε εκείνα τά παλούκια, πού είνε στή φρεζή από θά, νά γίνοννε... πουλιά και νά πετάξουν.

Ό Γραμμένος γύρισε και πρόσταξε, μα τά παλούκια έμειναν άκίνητα, χαλομπηγμένα κάτω στή γή, παλούκια οωστά, κοφτά, άναίσθητα και ξυλιασμένα...

— Πρέλει νά προστάξω εως, είπεν ό Γραμμένος.

Κ' επανέλαβε και δεύτερη φορά, χωρίς ούτε νά σאלέφουν τά παλούκια.

Στήν τρίτη όμως, τά παλούκια πέταξαν !... Πέταξαν εις ... τήν πλάτη του, μεταβληθέντα, από τούς στρατιώτες εις μαγγοδρες !...

Σταμ. Σταμ.

ΠΡΩΙ

"Αστραγ' ό ήλιος κ' ή Αδρή,
Μάγισσα πού μαγειεί,
Ρίχνει τά μάγια της στή γή
Κ' ή πλάση ζωντανεύει.

Στή θαλασοόρατη άμμοδιά,
Σέ φτιάει άφρολογομένα,
Παίξουν δλόγγυμα παιδιά
Με κίματα όρσομένα.

Άθώοητο στοιχείο φρού,
Σφουζέει τό μελέτι,
Κ' ή θάλασσα άπ' όρηή λυσού,
Κι' από λαχτάρα τρέμει.

Και μια γολέιτα, π' άλαφρό
Τό πάτημά της έχει,
Σκορπά άπ' τήν πλώση της άφρό
Κι' άσχορνημένη τρέχει.

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Τού μεσημεριού ή άγνάδα
Κι' ό θεός της άντηλιάς,
Ρίχνου σκέπη στή λαμπράδα
Της ζεστής άκρογιαλιάς.

Στό μυστήριο άδελφωμένα
Βουά, πέλαγα, ούρανα,
Σμίγουν, κίνουν κίονον ένα
Και μια πλάση γαλανή.

Κ' ή άγνάδα αυτή θαμπώνει,
Και τό μάτι δε χωρίζει,
Πού ή θάλασσα τελειώνει,
Πού ή θάλασσα άρχίζει.

Κι' άν περσά βροχούλα πέρα
Και ή θάλασσα λεοκάνει,
Φαίνεται οάν περιστέρα
Στά ούράνια πλανεμένη.

ΒΡΑΔΥ

Φροδώντας βασιλιά στεφάνι
Ποιν πέση ό ήλιος και ορναιή,
Ροδοπαρημένο κάρη) κάνει
Τή θάλασσα τήν πλουμοτή.

Άπ' τό μυροζωομοιο άέρα,
Πού τό βασιλεμια γενή,
Σβένου'οι στεριές αντίξου πέρα
Και τό ηρώα τό μακρονά.

Και με'σ'οις στρατες ό ψωδός
Σέροπος έστειρη φρού
Τά δίχτυα τους-σά θεοστιάδες
Ρόδα θεοζίζον στή γού.

Κι' ό Άησός πού μοιάζει μένει
Σάν άερόχριστο βουού,
Μοιάζει κωμάρια κορσομένη
Στά οοδόζοσο ούρανο.

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Σέ στρομή άπ' άμμοδιά και φρέζι,
Μακρονά από τήν άνεμοζάλη,
Άποσπαμένα τά κάρια
Έξω κοιμούνται σ' άκρογιαλι.

Η θάλασσα θαμπό, σά δάκρυ,
Τό φως τών άστρων καθρεφτίζει
Και σής άνατολής τήν άκοη
Μαγώρεται και κοκκιρίζει.

Κι' ό φάρος στό ηρώ έκει κάτου,
Σά φροδόςκος πού νωστάζει,
Πότε σφαλά τά βλέφαρά του,
Πότε τάνορχει και κοιτάζει.

Κι' άπ' τή νυχτιά τή ματομένη,
Σάν από χροία μακελλάρη,
Η πλώση δλόγγομη ποομένη
Νά βγή σφαμένη τό φεγγάρι.

(Τραγουδία της Άκρογιαλιάς)

Γεώρ. Δροσίνης

ΥΠΝΟΣ

Και πού γλυκός άπ' τό οοδομει
Και πού ελαφρός άπ' τόν άέρα
Έρχετ' ό έντος στά ματάκια σου,
Ό τών όνειρων θουγατέρα !

Ένα οοδόζομο χαμόγελο
γλυκά τήν όρη σου φωτίζει.

Και κούρουν τάκλειστά σου βλέφαρα
πλήθη χροσλονοστον άκείνου,
και βγαίνειάναλαρη άπ' τάχειλη σου
άναπνοή όδωο και κούρουν.

Τήν όρα τοτήη πού άναπαύσει,
βλέπ' ή φροζή σου με κάρια
τήν όμορφιά σου τήν άσχημοη,
του άκίγητον κορμιού τή χρο.

Και στήν άφάνταστη άγαλλίασι,
πού δλόγγρα σου φτερογίζεις,

Και λέει : Μαζή της έλημογήσρα
του Παοαδίοσιν μοι τά κάλλη...
"Ω κορμια πού μια μέρα ό θάνατος
άπ' τό κορμι της θά με βγάλη !...

† Ιωάννης Πολέμης

ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ

Κίθε φορά στόν ούρανό πού βλέπω τή αελήη
Θυμομαι μια κοουή βραδιά πού κάθομουον σιμά της
Σ' αυτήν έχάρεις τό φως δλόγγομο εκείνη
Κι' αυτή... τήν όμορφή της.

Τώρα, σελήη, πώφυγε, και σό τί ξεμντίζεις ;
Δεν κούρβουσι στήν άβυσσο κ' έγώ στήν έρημιά μου ;
"Η θέλεις τή βλακεία σου σου νά μου χωρίζης
Κ' έγώ... τήν άσχημιά μου ;

(Γέλωτες)

† Δημ. Κόκκος